

”#Slimmad//slajsad:)softad_störd/:D” på Scenkonst Sörmland hos Riksteatern i Hallunda

Publicerad 2012-04-25 12:02

SCENRECENSION

Verk: ”#Slimmad//slajsad:)softad_störd/:D”

Plats: Scenkonst Sörmland hos Riksteatern i Hallunda.

Regi: Anette Norberg.

Text/manus: Christina Gottfridsson.

Scenografi: Marie Olsson.

Medverkande: Maia Hansson Bergqvist, Kristoffer Berglund, Isabel Munshi, Johannes Stenmarck.

Pasti (Johannes Stenmarck) dyker upp och skapar förvirring för Hood (Kristoffer Berglund)
Foto: Ronnie Gavelin

Fleur (Isabel Munshi) är en stalker och Calma (Maia Hansson Bergqvist) är besatt av citat.

Hur är man självständig när man samtidigt är beroende av andra? Christina Gottfridssons nya ungdomspjäsa fokuserar på varats olidliga svårighet och vad som händer med egot när verkligheten knackar på.

Dramatikern Christina Gottfridsson i par med regissören Anette Norberg, då blir det full ställ från första stund. Gottfridssons täta, och här infernaliskt pratsamma, dialog följs upp av en regi som får ensemblen att textbehandla med högtrycksspruta. Och jag menar det positivt! Pjäsen handlar också om det, hur bråttom vi har och hur viktig varje minut av ungdomen är. Hur vidrigt lång varje dag kan synas för den som hatar allt och mest sig själv. Hur skitjobbigt det är att som Kristoffer Berglund's Hood, få en stalker på halsen. Och hur outhärdligt det samtidigt är att vara denna stalker (Isabel Munshi). Hur hela tillvaron är som att balansera på randen till ett stup, störta ned eller överleva?

Bäst att skaffa någonting att hålla sig till. Maia Hansson Bergqvist's Calma armerar med citat. Hon är besatt av dem liksom av att inordna sina medmänniskor i IQ-värden. Carma smattrar på som väderleksrapporten med IQ-siffror och lån från Yoko Ono, Shakespeare, Floyd Paterson och många fler. Vips har hon flätat sig ett mentalt visir.

Men till och med Carma tappar fattningen i mötet med Pasti, pojk- mannen som dyker upp från ingenstans och inte alls går att inordna. 21 år och betydligt mer naiv än Hood, 15. **Johannes Stenmarck gör Pasti till en oemotståndlig person.**

Förvirrad och rädd men samtidigt överdådigt lycklig. Han behöver bara någonstans att sova en tid innan han ska till Amerika och bli filmstjärna ... Hur hanterar man detta? Vem orkar lämna sitt ego-fix när verkligheten knackar på? Och vad händer i gruppen i mötet med det avvikande? Pasti själv formulerar det med ännu en travesti, nu från Sara Granér: "Det är bara lite panik."

”#Slimmad//slajsad:)softad_störd/:D” förmedlar ett utsnitt av varats oändliga svårighet vilket, precis som hos andra samtida drastiska vardagsiakttagare, till exempel Martina Montelius, Nina Hemmingsson och varför inte Jonas Gardell, shakar ihop en riktigt teatral "survival hotshot".

Pia Huss

teater@dn.se